รายงานการวิจัย

เรื่อง

ความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการเรียนการสอนที่ส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเอง กับการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

โดย

รองศาสตราจารย์ ดร.ธีรพงศ์ แก่นอินทร์

ภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

(ได้รับทุนสนับสนุนจากวิทยาเขตปัตตานี)

Relationship between Instruction Promoting Self-Directed Learning and Self-Directed Learning of Undergraduate Students .

Theeraphong Kaenin. Ph.D. (Curriculum and Instruction), Associate Professor, Department of Education

Abstract

The objectives of this research were 1) to study instruction promoting self-directed learning 2) to study self-directed learning of the students 3) to study relationship between instruction promoting self-directed learning and self-directed learning of undergraduate students 4) to compare instruction promoting self-directed learning in the fields of health science, science and applied science, and social science 5) to compare self-directed learning of the students in the fields of health science, science and applied science, and social science and 6) to compare self-directed learning of male and female students. The samples of this research were 500 undergraduate students in Prince of Songkhla University Pattani and Hat Yai campuses, semester 2/2006. The research instruments were an instruction promoting self-directed learning questionnaire and a self-directed learning scale. Their reliability coefficients were .993 and .891 respectively. Arithmetic means, standard deviations, simple correlation, t – test and F–test were used for data analysis. The findings were as follows :

1. Overall instruction promoting self-directed learning in Prince of Songkhla University was at the high level and when each part was considered separately, it was also at the high level.

2. Overall self-directed learning of the students was at the high level and when each part was considered separately, it was also at the high level.

3. Instruction promoting self-directed learning correlated with self-directed learning of the students at the significant level of .001.

4. Instruction promoting self-directed learning in the field of health science was higher than in the field of science and applied science, and in the field of social science. While instruction promoting self-directed learning in the field of science and applied science and in the field of social science were not significantly different.

5. Self-directed learning of the students in the field of health science was higher than in the field of science and applied science at the significant level of .01 and higher than in the field of social science at the significant level of .001. While self-directed learning of the students in the field of science and applied science and in the field of social science were not significantly different.

6. Self-directed learning of male and female students were not significantly different.

Keywords: Instruction, Self-directed learning

ความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการเรียนการสอนที่ส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเอง กับการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

ธีรพงศ์ แก่นอินทร์. ค.ด. (หลักสูตรและการสอน), รองศาสตราจารย์ ภาควิชาการศึกษา

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1)การจัดการเรียนการสอนที่ส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเอง 2)การเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษา 3)ความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการเรียนการสอนที่ส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเองกับการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษา 4)เปรียบเทียบการจัดการเรียนการสอนที่ส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเองในสาขาวิทยาศาสตร์สุขภาพ สาขาวิทยาศาสตร์และวิทยาศาสตร์ประยุกต์ และสาขาสังคมศาสตร์ 5)เปรียบเทียบการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษาในสาขาวิทยาศาสตร์สุขภาพ สาขาวิทยาศาสตร์และวิทยาศาสตร์ประยุกต์ และสาขาสังคมศาสตร์ และ 6)เปรียบเทียบการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานีและวิทยาเขตหาดใหญ่ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 จำนวน500 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็น แบบสอบถามการจัดการเรียนการสอนที่ส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเอง จำนวน 49 ข้อ มีค่าความเที่ยง .993 และ มาตรวัดการเรียนรู้ด้วยตนเอง จำนวน 51 ข้อ มีค่าความเที่ยง.891 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน(r) ค่าการทดสอบที (t – test) และค่าการทดสอบเอฟ (F–test) ผลการวิจัยสรุปได้ ดังนี้

1.การจัดการเรียนการสอนที่ส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเองในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ โดยรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าทุกด้านอยู่ในระดับมาก

2.การเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษาโดยรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าทุกด้านอยู่ในระดับมาก

3.การจัดการเรียนการสอนที่ส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเองกับการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษามีความสัมพันธ์กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

4.การจัดการเรียนการสอนที่ส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเองในสาขาวิทยาศาสตร์สุขภาพ สูงกว่าสาขาวิทยาศาสตร์และวิทยาศาสตร์ประยุกต์ และสาขาสังคมศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และการจัดการเรียนการสอนที่ส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเองในสาขาวิทยาศาสตร์และวิทยาศาสตร์ประยุกต์ไม่แตกต่างจากสาขาสังคมศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

5.การเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษาในสาขาวิทยาศาสตร์สุขภาพสูงกว่าสาขาวิทยาศาสตร์และวิทยาศาสตร์ประยุกต์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสูงกว่าสาขาสังคมศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001และการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษาในสาขาวิทยาศาสตร์และวิทยาศาสตร์ประยุกต์ไม่แตกต่างจากสาขาสังคมศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

6.การเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

คำสำคัญ : การจัดการเรียนการสอน, การเรียนรู้ด้วยตนเอง